

ARCHA

$\frac{2}{2006}$

ZPRAVODAJ O VÝCHOVĚ A VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

Dobrovolníci
ve sdruženích

Klub
Dobré zprávy

S dřevomorkou
na startu

Nebudme až tak cool

„Nemám čas!“ Dvě slova, která se vykřikují v mnoha rodinách denně. Prostá věta, znamenající pro děti jediné – zase budu sám. Jenže ono je to právě „v kurzu“. Budovat si kariéru, vydělávat peníze na velké domy, drahé dovolené, moderní elektroniku a v neposlední řadě skvělá auta.

Máme za sebou další dlouhou zimu a já se při večerech vrátila ke knížce *My děti ze stanice ZOO*. Poprvé se mi dostala do rukou na chmelové brigádě. Prečetla jsem ji přes noc. Pak ještě několikrát znova a znova. Co je na ní tak hezkého? Nic. Je děsná, pravdivá, hororová a kdybych směla být přesná a netaktní – je fakt o hodně hnusném světě. Jenže vždycky v ní najdete nové informace, podněty, které jsou pro život strašně důležité. Je zpracovaná podle zpovědi feťačky, patnáctileté Christiany.

První přečtení mi otevřelo dveře do světa drog. Já neměla ani tušení, co znamená *herák*, *absťák*, nebo *cool* člověk. Četla jsem příběh jako zvědavá školačka

i moudřejší studentka a později také jako starostlivý rodič. Ve zpovědi matky mladičké narkomanky lze vyčíst, kromě jiného, upřímnou větu: „Měla jsem nechat peníze penězi, měla jsem se starat o děti.“

Všichni musíme řešit poměr mezi několika faktory. Peníze, děti, starost a čas. Když chybí peníze, jde většina věcí pomaleji, obtížněji a (buďme upřímní) někdy nejde skoro vůbec. Čas ale máme všichni, ten nemůže chybět. Jen ho ztrácíme tam, kde není tolik potřeba. Možná i proto pak nastupuje starost. Kdo se pohybuje v dětském světě, ví, že starost roste spolu s dětmi.

Synonyma slova *starost* znějí – *zlost*, *mrzutost*, *trable*, ale také *dohled* a *péče*. Záleží na tom, jak se na starost díváme. Vždycky vlastně záleží na tom, jak se díváme. Já se na lidi naučila dívat úplně jinak až při své dobrovolnické práci ve středisku s bezdomovci. Nebyli jen okraj společnosti, hromada hadrů, kterou raději u lavičky nevidíme. Stali se z nich lidé s vlastním příběhem. Když rozdáváte celý večer horkou polévku, nařezané kousky chleba a mýdlo na příděl, připadáte si po příchodu domů strašně bezmocní. Například nerez páková baterie vám přijde jako zbytečný přepych. Důležitý zůstává jen fakt, že teče teplá voda....

Záleží na každém z nás, jak svobodně využijeme svůj čas. Nebudu tu nikterak kázat, protože i já někdy uletím na myšlence

bydlení ve velkém domě. Ani řízení nového auta mi nenahání strach z přepychu. Musím se ale ještě jednou vrátit ke své knížce. Dobrovolník má čas na hraní s dětmi, možná proto jich převážná většina neskončí se stříkačkou v ruce. Dobrovolník má čas na vyslechnutí těch, kteří už drogu poznali a nevědí, jak dál. Ale Dobrovolník má čas a zvedne i ty, kteří se v abstraku válejí po parku. Dobrovolník nepřemýšlí, zda se mu práce vyplatí. Dobrovolník se vyskytuje všude tam, kde ostatní nemají čas být. Uklízí ulice, rozdává jídlo, vychovává děti, třídí odpad, naslouchá...

Dobrovolník je i člověk, který nevydělá hromadu peněz, nebydlí ve velkém domě, nejedí na drahé dovolené a neřeší moderní elektroniku. Dobrovolník si buduje kariéru naprosto normálního člověka, který pomáhá při jakékoliv katastrofě, přírodní i té životní...

Vyspělost a sociální citění celé země se pozná podle počtu dobrovolníků – to už se řeklo dávno a mnohokrát opakovalo. Já dodávám jediné – snažme se žít ve vyspělé zemi...

Marie Molková – Hromča
Ilustrační foto sdružení Altus
(čeští dobrovolníci v Tatrách
poničených víchřic)

Zpravodaj ČRD M o výchově
a využití volného času dětí a mládeže

ARCHA

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
Podávání novinových zásilek povoleno
Českou poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259/99 ze dne 29. 3. 1999

Redakce: Jiří Majer – vedoucí redaktor
Adresa redakce: Česká rada dětí a mládeže
Senovážné náměstí 977/24, 116 47 Praha 1
tel: 234 621 210, fax: 234 621 541
e-mail: archa@adam.cz
IČO: 68379439

Graf. úprava a sazba Vojta Sobek
Tiskne TG TISK s.r.o. Lanškroun
Fotografie z archivů členských sdružení ČRD M
Příspěvky přijímáme nejlépe ve Word 7.0 nebo RTF
Vychází 8 x za rok
Toto číslo vyšlo v březnu 2006
Zpravodaj Archa je nekomerční tiskovinou, která není určena k prodeji.
Archiv čísel Archy od roku 1999 ve formátu PDF najdete na adrese <http://www.crdm.cz/archa>
Foto na přední obálce: sdružení Roztoč, KDZ, Rubín a Jiří Majer
Foto na zadní obálce: Radka Páleníková, Jiří Majer, archivy sdružení Junák, INEX-SDA a KDZ

úvodem

Dětská sdružení – alternativa k nudě

Rozhovor s premiérem
Jiřím Paroubkem

Když se řekne „sdružení dětí a mládeže“, vybaví se Vám nějaká konkrétní, osobní vzpomínka? Byl třeba Váš syn jako malý chlapec členem nějakého mládežnického spolku či organizace?

Ani moc se mi nic nevybaví z vlastní zkušenosti. Nicméně vím, že se jedná o organizace pro trávení volného času mládeže.

Jací hrdinové – ať už literární, filmové nebo třeba ti skuteční z reálného života – pro Vás znamenali v dětství tolik, že byste je označil za svůj tehdejší vzor?

Již odmala jsem velkým fanouškem fotbalové Slavie. A obdivoval jsem řadu jejich hráčů – například J. Lálu, F. Veselého či P. Kuku.

Jaký význam přikládáte České radě dětí a mládeže, jejíž představitelé jste nedávno přijal k pracovnímu jednání? Má-li podle Vašeho názoru ČRDM jistý společenský přínos, v čem jej vidíte? A naopak – tušíte někde její limity či slabiny?

Myslím, že každá organizace, která se zabývá výchovou a prací s mládeží je velice důležitá. Již proto, že pečuje o naši budoucnost. V případě ČRDM je její funkce specifická v tom, že zastřešuje většinu organizací v České republice. Osobně jsem měl

z našeho setkání velmi dobrý pocit. Věřím, že na základě naší spolupráce na konkrétních projektech, které jsme na schůzce domluvili, vzejde zlepšení situace pro všechna sdružení dětí a mládeže v ČR.

Nadšence, kteří ve svém volném čase zdarma pracují ve prospěch dětských sdružení, jichž jsou sami členy, nelze pokládat za dobrovolníky. Tedy alespoň podle nyní platné legislativy. Ta totiž určuje, že příjemcem práce dobrovolníka musí být jiná než jeho vysílající organizace. Zdánlivě logický požadavek, a přesto ho tisíce těchto lidí vnímají jako uzákoněnou křivdu... Co s tím?

Chápu tyto námítky a jsem připraven o nich diskutovat. Nicméně ve chvíli, kdy mají organizace pracující s dobrovolníky dle litery zákona určité výhody, vyhrazuje si stát významnější kontrolu. Proto musí být organizace, které chtějí změnu v zákoně, připraveny na to, že s některými výhodami přijde také větší odpovědnost a povinnost.

Některá členská sdružení ČRDM (např. Junák, Pionýr, A-TOM, YMCA) dostala od Fondu dětí a mládeže v likvidaci „darem“ značně zdevastované objekty. Aby se jako řádný hospodář o ně mohla postarat, musela by mít na jejich opravu nejprve peníze, nebo alespoň právo je dále prodat či pronajmout... Realita je ovšem poněkud jiná – a zdá se, že z téhle pastí se bez pomoci státu nedostanou. V jakou míru pochopení ze strany Vaší vlády mohou doufat?

Vláda může, a také tak činí, přímo podporovat neziskové organizace ze státního rozpočtu a vypisovat nejrůznější granty. Ty mohou Vaše a další podobná sdružení získat a použít na svou

činnost. Stejně tak pomáháme při získávání dotací z evropských fondů.

Setkal jste se někdy s pojmem „Bambiriáda“? Pokud ano, co si o této akci pořádané ČRDM myslíte?

Myslím si, že je skvělým důkazem spolupráce všech mládežnických sdružení v České republice. Tím, že se zde prezentuje více než stovka sdružení, nabízí dětem možnost poznat další varianty trávení volného času smysluplným způsobem. Stejně tak je obdivuhodné, do jakých rozměrů akce vyrostla a jakou pozornost přitahuje. Jsem také velmi rád, že se k akci hlásí a podporují ji ministři mé vlády.

Firma Henkel představila loni na podzim výsledky repre-

zentativního dotazníkového průzkumu zaměřeného na vol-

ný čas našich školáků; partnerem zmíněného projektu byla i ČRDM. Z průzkumu mimo jiné vyplynulo, že desetina českých školáků zažívá denně a dalších třicet procent několikrát týdně nudu; dvě třetiny jich by si přitom ve svém volném čase nejraději hrály se svými vrstevníky... Chtěl byste tato data nějak okomentovat?

Pro tyto údaje je velice důležitá existence organizací, jako jsou ty, které sdružuje ČRDM. Vytvářejí alternativu a dávají dětem možnost, jak smysluplně trávit volný čas.

Ptali se Pavel Trantina a Jiří Majer

Foto Radka Páleníková a archivy sekretariátu předsedy vlády a ČRDM

ČRDM protestuje proti likvidaci Běloruské unie sdružení dětí a mládeže

Tisková zpráva ČRDM

Běloruský režim prezidenta Lukašenka nechal v první půlce února zlikvidovat Unii sdružení dětí a mládeže (RADA – www.rada.by), reprezentativní platformu mládežnických organizací v zemi. Stalo se tak po pouhý týden trvajícím soudním přelíčení, v době předvolební prezidentské kampaně.

Běloruské úřady se na činnost RADA zaměřily poté, co v prosinci 2005 zorganizovala „Forum nezávislých organizací mládeže v Běloruské republice“. Zástupci Ministerstva spravedlnosti argumentovali, že činnost RADA zasahuje do vnitřních záležitostí oficiálních struktur státu. Zejména zdůrazňovali, že RADA „podporuje podvrtné myšlenky alternativní politiky vůči mládeži a možnosti zavedení evropského modelu přístupů vůči mládeži v Bělorusku“.

Svůj protest proti tomuto kroku vyjádřilo Evropské fórum mládeže, které nyní zkoumá možnost založení nezávislé nadace na podporu občanských iniciativ mládeže v Bělorusku. Vyzvalo všechny

mezinárodní instituce a vlády k odsouzení tohoto pobuřujícího činu. „Rada mládeže může být zlikvidována, ale demokratické iniciativy mládeže nikdy zrušit nelze,“ řekl Renaldas Vaisbrodas, prezident Evropského fóra mládeže. „Vyzýváme všechny naše členské organizace k zorganizování klidných protestních aktivit 14. února a vyjádření podpory mladým lidem Běloruska.“

To lze učinit mimo jiné posláním „valentinky“ LOVE FOR FREEDOM IN BELARUS! na adresu: BELARUSIAN UNION OF YOUTH AND CHILDREN'S PUBLIC ASSOCIATIONS „RADA“, Masherov av., 25-231, Minsk, 220002, Belarus, tel./fax 375 17 2348343, rada@rada.by.

Předseda ČRDM Pavel Trantina odeslal na Běloruskou ambasádu 14. 2. 2006 otevřený dopis následujícího znění:

Vážený pane chargé d'affaires,

jménem České rady dětí a mládeže, jež sdružuje 97 organizací dětí a mládeže v České republice, vyjadřuji rozhořčení a protest proti likvidaci Běloruské unie sdružení dětí a mládeže (RADA), ke které došlo minulý týden. Udivuje nás rychlost řízení u Nejvyššího soudu, když od jeho zahájení 28. 1. do vynesení rozsudku 6. 2. uběhl jen týden, i důvody uváděné běloruským ministerstvem spravedlnosti pro likvidaci této demokratické organizace.

Považujeme toto soudní rozhodnutí, učiněné v čase kampaně před prezidentskými volbami, za bezprecedentní přímý útok na základy demokracie. Toto soudní rozhodnutí upírá demokraticky smýšlejícím mladým lidem v Bělorusku, jež Česká rada dětí a mládeže plně podporuje, právo na svobodné sdružování a vyjadřování svých názorů.

Česká rada dětí a mládeže proto vyzývá své členské organizace, aby podpořily partnerská sdružení dětí a mládeže v Bělorusku v úsilí o výchovu k občanským postojům, nezbytným pro demokratický vývoj jejich země.

S pozdravem Pavel Trantina, předseda ČRDM

Již několik let u nás platí zákon č. 198/2002 Sb. o dobrovolnické službě. Vznikl oddělením části textu připravovaného zákona o podpoře práce s dětmi a mládeží. Jako jeden z argumentů pro tento krok byl uváděn fakt, že ČR musí zajistit podmínky pro Evropskou dobrovolnou službu. A že dobrovolnou činnost ve sdruženích ošetří zákon o mládeži – ten je ovšem s největší pravděpodobností odsunut navěky k ledu. A podmínky pro Evropskou dobrovolnou službu zvláštním zákonem výrazně zlepšit nepodařilo. Kdo a jak zákona tedy využívá?

Bude dobrovolnictví podle zákona i nadále jen pro úzkou „kastu vyvolených“?

Ministerstvo vnitra, jež je za naplňování zákona odpovědné a v oddělení dobrovolnické služby při odboře prevence kriminality zaměstnává tři pracovníky, uvádí na svých stránkách (<http://www.mvcr.cz/prevence/dobrovol/index.html>), že dle zákona se od roku 2003 akreditovalo 66 organizací. Dotaci obdrželo v roce 2004 a 2005 30, resp. 43 organizací na 52, resp. 71 projektů. Na jejich činnost byly přiděleny dotace v celkové výši 751 000 Kč v roce 2003, 5 285 000 Kč v roce 2004 a 9 798 000 Kč v roce 2005. Pracovníci ministerstva vnitra nám však nebyli přes opakovaný dotaz schopni poskytnout počty dobrovolníků, kteří zákon využívají. Mezi akreditovanými organizacemi převažují diecézní charity a diakonie a dobrovolnická centra, členských sdružení ČRDM zde nalezneme pouze šest – Asociace křesťanských sdružení mládeže, DUHA, ELIM z Opavy, INEX- sdružení dobrovolných aktivit, Slezská diakonie (avšak nikoliv ty její kluby, jež jsou v ČRDM) a YMCA (její kolektivní člen YMCA – Živá rodina).

Před dvěma lety provedlo občanské sdružení Hestia dotazníkový průzkum a následně řízené rozhovory a zveřejnilo výsledky na www.dobrovolnik.cz. Mezi respondenty průzkumu a účastníky rozhovorů byla i Česká rada dětí a mládeže a některá její sdružení. **Výsledky ukazují, že zákon je využitelný jen pro úzkou skupinu organizací. Jsme přesvědčeni, že je třeba jej zásadně změnit. Proč?**

Z rozhovorů vyplynula obava, že „se působením zákona vytváří oddělený sektor „profesionalizovaného“ dobrovolnictví, které je dále zvyšováno. Vznikají tak dvě „kasty“ organizací a systém nastavený zákonem působí, že rozdíly mezi nimi se dále prohlubují. Zákon zároveň působí proti smyslu původní ideje dobrovolnictví jako svobodně zvolené činnosti ve prospěch někoho jiného mimo rámec smluv, povinností a závazků. Od státní podpory je tedy oddělena oblast dobrovolnictví, která vychází z občanské účasti na věcech veřejných a vzájemně prospěšných. Podpora je směřována pouze organizacím agenturního charakteru, které zprostředkovávají dobrovolnictví, nebo velkým dostatečně finančně a institucionálně zabezpečeným organizacím.“

Zákon postrádá jakoukoliv obecnou formulaci prospěšnosti dobrovolnictví a deklaraci minimálně morální podpory této činnosti ze strany státu.

naše téma

Problém je především v tom, že není možné akreditovat dobrovolníky, kteří jsou členy organizace. Stávající systém rozlišuje mezi vysílající a přijímající organizací, přičemž „vyslaný“ dobrovolník nemůže být členem organizace přijímající. Z tohoto důvodu je zákon pro většinu klasicky působících sdružení dětí a mládeže prakticky nepoužitelný – leda by si například skauti měnili své vedoucí s pionýry. ČRDM na tento problém upozorňovala od samotného počátku tvorby zákona a neúspěšně jej prostřednictvím některých poslanců předkládala jako pozměňovací návrh.

Dobrovolnickou práci ve sdruženích není většinou možné jednoduše uvádět pro účely kofinancování grantů, protože by to znamenalo nutnost akreditovat se jako vysílající organizace dle tohoto zákona. Navíc zákon neošetřuje způsob výpočtu finanční hodnoty dobrovolnické činnosti.

Dobrovolník nemůže pracovat pro vysílající organizaci tam, kde není příjemcem služeb konkrétní člověk. Zákon je proto využitelný spíše pro sociální služby, nikoliv pro sdružení dětí a mládeže nebo organizace ekologické.

Výhrad k zákonu lze samozřejmě uplatnit mnohem více. Česká rada dětí a mládeže proto požádala Komoru mládeže, meziresortní poradní orgán ministryně školství, o to, aby se zabývala tématem novelizace zákona v letošním roce. Ačkoliv ta údajně probíhá, Komora mládeže ani přes oficiální žádost dosud nezískala od ministerstva vnitra potřebné podklady – nebyly poskytnuty s odkazem na to, že „dosud probíhá novelizace zákona“...

Pavel Trantina
Ilustrační foto INEX-SDA

indické tržiště

Neklesat na mysl!

Dokud někdo nevymyslí stoprocentně fungující způsob pomoci, je dobrovolnictví v daných zemích tím nejlepším, říká o své zkušenosti Lenka Vojtová, která se prostřednictvím INEX-SDA jako dobrovolnice zúčastnila prací na projektu v daleké Indii.

Začneme trochu od konce. Jak bys dvěma třemi větami zhodnotila svou GLENI zkušenost?

Když se mě někdo zeptá, jaké to bylo v Indii, můžu odpovědět jenom: „těžký“, a to si nemyslím, že jsem ten projekt a vůbec cestu do zahraničí podcenila. Když pak tu svou jednoslovnou odpověď trochu rozvinu, následuje zděšení a otázka, jestli toho nelituju. Svěho rozhodnutí nelituju v žádném případě, ale strašně mě mrzí, že jsem takovou jedinečnou příležitost nemohla přes všechnu snahu obrátit v něco pozitivnějšího. Nicméně, s každou zkušeností se člověk něco naučí. Třeba že v Indii člověk nesmí doufat, nesmí se těšit, nesmí moc plánovat, musí brát věci tak, jak a kdy přijdou.

To zní trochu strašidelně. Můžeš nějak blíž popsat, co přesně bylo těžké?

Začnu projektem. Šéf našeho projektu, se kterým jsme museli pracovat a žít, byl naprosto neschopný, v ekologickém zemědělství se nevyznal, nedokázal nic zorganizovat a k tomu všemu to byl zloděj a lhář, který nás citově

vydíral. V půlce projektu tenhle člověk zmizel, následně byl vyhozen a my zůstali bez šéfa. Uvažovali jsme i o změně projektu, protože tam dál cesta nevedla. Jenomže jsme zároveň věděli, že je ten projekt pro lidi z horských kmenů moc důležitý a že když odjedeme i my, nikdo tam nezůstane. A my jsme přeci jen za těch šest týdnů něco zjistili, měli spoustu nápadů, připadali si jako „nosiči informace“, čekali jsme na nového šéfa, kterému bychom mohli na začátku pomoci, jenže to bylo takové čekání na Forota. Pokaždé, když jsme si mysleli, že situace horší být opravdu nemůže a snažili se s ní smířit a zacházet jako s takovou, vždycky se stalo něco, co nás zas shodilo o patro níž, a to i když jsme si mysleli, že hloub už to nejde...

A měla jsi alespoň oporu ve svém partákovi nebo místních lidech?

Ze Simona, svého partáka, jsem byla dost nešťastná už když jsem ho poznala. Mladický kluk bez zkušeností, nervózní, protože má vadu řeči, a dlouho mu trvá, než řekne, co chce. V Indii mi ho bylo

spíš líto. V Indii jsou přímí, každému řeknou bez jakýchkoli ohledů do očí to, co zrovna mají na jazyku. Co se projektu týče, byl jistě kompetentní a angažovaný, ale komunikaci s lidmi jsem musela vzít do rukou já – jemu často nerozuměli. Co se našeho spolužití týče, bylo to v pohodě. Občas jsem sice ztrácela nervy nad jeho pomalostí, ale to byly výjimky. Měli jsme takovou spoustu problémů, že jsme si nedělali problémy mezi sebou. Náš vztah bylo to jediné, co jsme mohli ovlivnit.

A co ti místní v organizaci?

Začnu trochu od lesa. Hlavní sídlo naší organizace bylo v Bhubaneshwaru, hlavním městě státu Orissa. Na jihu státu je taková její pobočka ve městě Semiligude, která má vlastní projekty s postiženými lidmi, malými dětmi, na obnovu vesnic a podporu ekologického zemědělství. Původně jsme tam spolu s ostatními zaměstnanci měli bydlet taky, ale náš šéf si usmyslel, že nás přestěhuje do 20 km vzdálené vesnice Potangi. Do Semiligude jsme ale museli často, protože tam byl jediný nám přístupný počítač a občas i internet. Nocovat jsme mohli v kanceláři a se zaměstnanci jsme si na začátku báječně rozuměli. Kdyby pak nepřišlo to, co přišlo, tak bych nás označila za přátele.

To, co přišlo, bylo, že jeden ze zaměstnanců, se kterým jsem si hodně rozuměla, uvíznul ve velkých osobních problémech a jelikož v Indii něco jako soukromí skoro neexistuje, požádal mě o rozhovor mezi čtyřma očima. Byl to jediný angažovaný člo-

pouliční holíč

věk, který chtěl dělat svou práci dobře a zodpovědně, a tak mi byl docela blízký. Nicméně poté, co jsme spolu byli na večeri, se mnou nikdo v kanceláři nemluvil. Nejdřív jsem doufala, že si to namlouvám, ale když se situace nelepšila, snažila jsem se s nimi promluvit, zjistit, co jim přelítlo přes nos. S ženskou ale mluvit nedokázali, tak jsem se přes Simona dozvěděla, že jsem „bad girl“, že mám špatný vliv na okolí, že kazím pověst organizace a že holka nemůže jezdit s klukem na motorce, když to není její manžel nebo otec. Situace se stupňovala a já jsem se za pár dnů dozvěděla, že jsem s oním kolegou na ulici pila alkohol, což je v této tradiční starousedlé maloměstácké společnosti jedno z největších tabu...

naše téma

to naprosto klasické chování lidí na malém městě – a přitom bylo těm mým kolegům mezi 26 a 32 lety! – a že se k tomu jistě přidala i závist. Ti kolegové byli zkrátka kluci, kteří čekají, až jim rodiče

ruce ozdobené henou

A nebyla třeba trochu chyba i v Tobě? Možná to šlo nějakým způsobem předvídat, třeba si ještě víc před odjezdem nastudovat jejich zvyky a tradice... Proč Tě toho neuchránil alespoň ten kolega?

Byla to kuriozita i pro něj. Předvídat se to opravdu nedalo – byl to naprosto neviný rozhovor mezi čtyřma očima a takové následky ani ve snu nenapadly ani jeho, a to je Ind. Narodil se v hlavním městě a tam se člověk, když už nic jiného, tak s holkou alespoň bavit může. Když jsem se bavila s šéfem té organizace, tak dostal záchvat smíchu. Rekl, že je

Co je GLEN?

GLEN – Global Education Network of Young Europeans je program, který se rozvinul během roku 2004 a je založen na spolupráci mezi německou ASA Programm a partnerskými organizacemi ze sedmi nových členských zemí EU – Polska, Slovenska, Maďarska, Lotyšska, Litvy, Estonska a České republiky. ASA je program realizovaný německou organizací a již přes 40 let nabízí mladým pracovníkům a studentům z Německa pracovní a studijní pobyty rozvojové spolupráce v Africe, Asii, Latinské Americe a jihovýchodní Evropě. V roce 2003 ASA oslovila vybrané organizace ve Střední a Východní Evropě s nabídkou zapojení a tato spolupráce se rozvinula do sítě pod názvem „GLEN“.

INEX-SDA (členské sdružení ČRDM, pozn. red.) je partnerem za ČR. Více o ASA na <http://www.asa-programm.de>

O CO TEDY JDE?

Smyslem programu je dát mladým lidem příležitost skutečně a osobně se vzdělávat a podílet na rozvojové spolupráci v zemích globálního Jihu i po návratu z nich. Dvojice (tandemy) složené po jednom účastníkovi z Německa a jedné z partnerských zemí připraví a zrealizují společný projekt rozvojové spolupráce přímo v rozvojové zemi. Na projektu pak stráví tři měsíce. Důležité je, aby tandem fungoval jako tým a společně řešil všechny situace a realizoval celý projekt. Pro místní hostitelskou organizaci jste spíše krátkodobými dobrovolníky, kteří zprvu nutně nevědí o všech souvislostech v zemi. Projekty jsou často organizovány jako praktický trénink, jindy máte možnost zpracovat svůj vlastní projekt. Můžete například provádět výzkum v terénu, který přispěje ke stavbě solární elektrárny, nebo připravovat aktivity pro děti v chudinských slumech. V každém případě máte jedinečnou příležitost – připravit a realizovat vlastní projekt v zemi Jihu, poznat danou zemi, konkrétním způsobem pomoci místní komunitě a vyzkoušet úzkou spolupráci se svým německým partnerem. A navíc 0150 díky společné přípravě účastníků a následným akcím poznat ostatní účastníky ze zemí Evropy, jakož i evropský rozměr rozvojové spolupráce a vzdělávání. Projekty jsou vybírány ze široké nabídky návrhů, které pochází buď z národních evropských, nebo mezinárodních organizací zabývajících se rozvojovou spoluprací nebo místními organizacemi v hostitelské zemi. Na internetové stránce INEXu (www.inexsda.cz) si můžete přečíst, jakých projektů se naši dobrovolníci účastnili v roce 2004 a v roce 2005, stejně tak i o jejich zkušenostech.

(Zdroj: www.inexsda.cz)

autobusové nádraží

naše téma

vyberou manželku, v životě se nedotkli alkoholu nebo cigarety, natož ženské... Každopádně, situace v kanceláři se nezlepšila.

Ze začátku to byl pro mě opravdu šok. Snažila jsem se respektovat tradici, jak to šlo, chodila jsem v sári a s bindi na čele, nerozčilovala jsem se, že všichni oslovují nejdřív Simona a mě jako

ženu občas ignorují, učila jsem se řeč, jedla ostrý jídlo rukama a seděla na zemi, nepila jsem, nekouřila, spala na prkně, myla se ledovou vodou, prostě všechno. V kanceláři jsem pak nesměla zůstat přes noc – to kvůli pověsti – a tak jsem si připadala tak trochu jako odsouzená k vyhnanství v Pottangi a samotě se Simonem, což je sice milý kluk, ale že bych s ním musela trávit každou minutu, to ne...

V Pottangi se o mé „špatnosti“ nic nedoslechli a s rodinou, u které jsme bydleli, jsme měli moc krásný vztah. Lidé na ulici většinou anglicky moc neuměli, ale já jsem se s nimi mohla po dvou měsících zastavit alespoň „na slovíčko“, a to bylo báječné. Měla jsem hroznou radost, že jim rozumím a vykoktám nějakou odpověď a oni taky. Učili jsme se radovat z těch nejmalíčkatějších maličkostí.

Jak moc jazykově vybavená jsi tam vlastně odjížděla? A jak rychle ses naučila jazyk?

Když jsem tam odjížděla, nevěděla jsem nic. Sice jsem si přes eBay sehnala knížku orijštiny, ale ztroskotala jsem na tom jejich písmu – mají tisíce znaků... Učila jsem se odposloucháváním a už po šesti týdnech jsem si nepřípadala jako naprosto ztracená. Samozřejmě jsem nevedla žádné dlouhé rozhovory, na to jsem nebyla dostatečně mezi místními, ale přesvědčila jsem se o tom, že lidský mozek opravdu funguje tak, že jsi za tři měsíce schopná komunikovat v tom cizím jazyce.

Jen mě mrzí, že za pár týdnů už nebudu vědět vůbec nic.

Jaký má podle Tvého názoru takováhle tříměsíční dobrovolnická mise smysl? Asi to zní provokativně, ale určitě jsi o tom přemýšlela...

Přemýšlela, přemýšlela. Když člověk odjíždí, dělá si samozřejmě naděje na to, že se mu něco povede, a chce někomu pomoci. Když k tomu pak nemá příležitost, musí moc přemýšlet a zoufale pátrá po smyslu, aby to přeci jen ve výsledku nebyla taková katastrofa.

Když jsem si tak povídala s mladými lidmi – hlavně kluky – v Pottangi, měla jsem pocit, že některé věci může změnit jen cizinka.

Nechci měnit ničí kulturu, ale co se postavení ženy ve společnosti vztahů mezi mužem a ženou týče, něco by se změnit mohlo. Toho si jsou vědomi i mladí lidé, ale nevědí jak.

indický venkov

Ať jsem se bavila s kýmkoli, tak se mě nakonec zeptal, jestli se mě může na něco zeptat, a když jsem souhlasila, chtěl vědět všechno o manželství, o tom, jak se lidi dávají dohromady, pak souhlasně pokyvovali nad tím, že si partnery vybíráme sami, že něco jako kasty u nás neexistuje. Hodně jsme si o tom povídali, oni se mě mohli zeptat na všechno a byli vděční za můj názor. Občas jsem jim i nasadila velkého brouka do hlavy – oni z toho byli vyčerpaní a já šťastná – sice jen malý krůček, ale někde se začít musí...

A tak si myslím, že se vždycky najde něco, čím může člověk přispět.

A má člověk šanci něco změnit i na nějaké jiné rovině než téhle osobní?

Na to, aby mohl člověk odvést opravdu nějakou práci, musí narazit na aktivní motivovanou NGO se zájmem něco změnit a už to je v těchto zemích – řeknu s jinou pracovní morálkou, než je ta naše – dost velký zázrak. Můžeme jim dát spoustu podnětů, co by se dalo dělat líp, ale po našem odjezdu v tom musíme pokračovat jen oni sami – a to si samozřejmě zaslouží otázku... Za celý svůj pobyt jsem poznala jednu jedinou efektivně a smysluplně pracující NGO – většina jen využívá situace ve vlastní prospěch a horské kmeny se pak bouří, protože vědí, že jim vláda posílá peníze, jenže ty se k nim nedostanou... Vždycky jsem byla proti tomu pomáhat jen posláním peněz na nějaké konto. Proto jsem se rozhodla účastnit GLENU, ale po mých zkušenostech se mi i tohle zdá docela beznadějně, ale určitě je to krok správným směrem, protože je v něm kontakt s tamní společností...

Jak tam vlastně ta Tvoje práce vypadala?

Měli jsme 18 vesniček na „výzkum“ a vytvořili jsme dotazník, který nám umožnil sběr informací. Chtěli jsme zjistit situaci, v jaké se tamní zemědělství nachází a z toho odvodit nejvhodnější způsob zlepšení. I když nemám se zemědělstvím nic společného, bylo to teoreticky jednoduše proveditelné a smysluplné předsevzetí, protože oni nevěděli vůbec nic.

Všechno ale troskotalo na nespolupráci naší organizace. Náš šéf většinou někam zmizel nebo se vymlouval, že nikam jet nemůžeme, a závislí jsme byli také na

jednom jeho polním asistentovi – klukovi milujícího motorky a hezké oblečení, s nulovou motivací a vedením... Naplánovali jsme den, domluvili to s nimi a oni se pak na nás vykašlali. Buď měli „some personal work“ nebo se jim jiný den zdál lepší, měli „rozbitou“ motorku nebo jim na pomoc přispěchal déšť... Když už jsme se do vesničky nějak dostali, chovali se tak povýšeně, že jsem se styděla být tam s nimi. Když jsme se od horalů snažili dozvědět všechno potřebné, všechny jejich potíže, názory na možnosti zlepšení, naši dva kolegové vždycky někam spěchali. Bohužel jsme na nich byli závislí... Vesničky kmenů jsou roztroušené po horách a kdo neví, kde jsou, tak je nenajde. K tomu mají vlastní jazyk, takže ani kdybychom uměli orijsky, daleko bychom se nedostali. A na uspořádání akce – takového školení – na kterém bychom vesničanům řekli vše potřebné, organizace uvolnila peníze až v posledním týdnu našeho projektu. To byl krásný, ale i velmi smutný zážitek. Viděli jsme zájem horalů a i to, že je dokážeme upoutat, ale bylo to pro nás poprvé a naposledy a pro ně asi taky...

A tak je výsledek našeho snažení jenom shrnutí možných metod, návrh budoucnosti projektu, návrh, jakým způsobem má být šéf organizace informován o průběhu projektu – protože absence kontroly je příčinou mnoha problémů, předpoklady certifikované produkce. Projekt začal pár měsíců před naším příjezdem a nic se do té doby neudálo. V březnu je nahlášená kontrola vládou, a tak je pravděpodobně, že bude projekt

práce na poli

ukončen a horským kmenům pomozeno nebude...

Co je to pozitivní, co si z GLENU odnášíš?

Zkušenost, poznání nekonečnosti hranic, vděčnost za možnost žít s lidmi tam, kam bych se jinak nikdy nedostala.

A závěrem trochu ohraná otázka, která mi ale přesto přijde důležitá: Co bys vzkázala GLENíkům 2006?

Chodit s otevřenýma očima, radovat se z maličkostí, usmívat se a neklesat na mysli, protože dokud někdo nevymyslí stoprocentně fungující způsob pomoci, je dobrovolnictví v daných zemích tím nejlepším.

*Za rozhovor poděkovala
Eva Hejzlarová (INEX-SDA)
Foto Lenka Vojtová*

Kdyby každý poslanec...

Moudrému napověz, praví lidové rčení. Expozice fotografií S dřevomorkou na startu, uspořádaná Českou radou dětí a mládeže (ČRDM) a vystavená v atriu budovy Poslanecké sněmovny, se po svém vlastně snaží o totéž. V přízemí, ale i na ochozech vnitřních pater jsou tam k vidění působivé snímky objektů náležících sedmi juniorským spolkům. Některé nemovitosti jsou uzorně udržované: ty mají sdružení ve své péči již dlouho. Jiné nikoli: propadlé střechy, pobouřené zdi - zkrátka, spíše ruiny. Tohle dědictví po bývalém Socialistickém svazu mládeže (SSM) dostaly od Fondu dětí a mládeže teprve nedávno. Aranžéři výstavy si dali záležet, aby snímky citlivě prostrídali, kvůli srovnání.

„Motiv je zřejmý: ukázat zákonodárcům – těm, kteří mohou rozhodnout o finančních prostředcích pro nás, pro rekonstrukci těchhle domů, pro jejich vnitřní vybavení – že je opravdu potřebujeme. A že když nám ty peníze dají – protože nezastírejte si, že to je o penězích – tak že je umíme slušně a správně využít,“ vysvětlil při zahájení výstavy 13. března 2006 náčelník Asociace turistických oddílů mládeže Tomáš Novotný. Kromě „tomíků“ vystavují snímky zdevastované části majetku někdejšího SSM sdružení Junák – svaz skautů a skautek ČR, Kondor, Liga lesní moudrosti, Pionýr, sdružení Petrov a YMCA v ČR.

Vernisáže pod prosklenou střechou sněmovního atria se kromě zástupců zmíněných spolků a odboru mládeže ministerstva školství zúčastnil i Petr Bratský (ODS), jenž společně s Michaelou Šojdrovou (KDU-ČSL) a Josefem Smýkalem (ČSSD) převzal nad výstavou poslaneckou záštitu. Zevrubně popsal způsob myšlení a jednání některých správců konkurzní podstaty či šéfů fondů, praktikovaný v případech podobných tomu s majetkem SSM až do podání trestních oznámení.

Příloha tohoto čísla zpravodaje ČRDM Archa, vydaná k výstavě, svědčí nejen o zkáze některých objektů, ale i o brigádnickém úsilí dobrovolníků ze jmenovaných dětských sdružení. A také o tom, kolik peněz již na rekonstrukci objektů vynaložili. Petr Bratský vyjádřil naději, že se během tří čtyř let – péči sněmovny, jejíž osazenstvo vzejde z nových parlamentních voleb – podaří nashromáždit potřeb-

ných dvě stě milionů korun pro nezbytnou obnovu poničených objektů. Za jeho slova mu poděkoval předseda ČRDM Pavel Trantina: „Doufáme, že Dřevomorka navrtá mysl některých poslanců, že na nás skutečně budou i díky této výstavě vzpomínat. A že se dočkáme i toho, až budeme moci všechny získané objekty ukázat v jejich plné nádheře.“

Návštěvníci pak při prohlížení velkoformátových fotografií mohli přemýšlet třeba o slovech Tomáše Novotného: „Kdyby každý poslanec českého sněmu odsud odešel s tím, že se nám postará o milion, a ty peníze se nasčítaly, tak je ta částka přesně taková, jakou potřebujeme.“

Jiří Majer

Foto Jakub Pavelka, Radka Páleníková a autor

www.adam.cz/drevomorka

Dva dny po vernisáži, tedy 15. března, se ve výstavních prostorách konalo řádné zasedání sněmovního Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu, které tam svolal její předseda Waltr Bartoš (ODS). Ten také upozornil na expozici v atriu. Na jednání byli i představitelé ČRDM, a tak měli poslanci možnost prohlédnout si výstavu i s patričním výkladem.

Volný čas dětí tématem semináře „zdravých měst“

Volnočasové aktivity dětí a mládeže – pod tímto názvem se 28. února 2006 uskutečnil seminář Národní sítě zdravých měst (NSZM) ČR. V zasedacím sále ministerstva školství se sešlo na 50 jeho účastníků z různých částí republiky. Během čtyřhodinového programu měli možnost dozvědět se nejen základní informace k dané problematice, ale také se seznámit s inspirativními příklady z „terénu“. Pozvání na seminář přijal kromě jiných i předseda ČRD M Pavel Trantina, jehož prezentace Bambiriády završila toto tematické setkání.

„Osobně si cením tématu, které jste pro dnešní jednání zvolili; svědčí o tom, že aktivity Národní sítě jsou velmi pestré a snaží se postihnout co nejširší spektrum oblastí života obyvatel vašich měst a obcí,“ shrnul náměstek ministryně Václav Pícl. Bambiriádu v této souvislosti označil za „velmi osvědčenou akci, která probíhá po celé republice“. Rovněž ředitelka odboru pro mládež Eva Bartoňová podotkla, že „volný čas je jednou z nejdůležitějších částí života mládeže a dětí a bylo by dobré, aby se stal prioritou“. Jak vzápětí ukázali zástupci „zdravých“ měst a regionů, nejde přitom o nespílitelnou iluzi.

Například oddělení mládeže a sportu Krajského úřadu kraje Vysočina přišlo se současně s prezentací práce úřadu pro studenty a jejich učitele.

Eva Bartoňová

Podle vedoucího oddělení Jana Burdy měla akce úspěch a vyžádala si další kolo; soutěžící se při ní zábavnou formou dozvídají fakta nejen o úřadu a jeho fungování, ale i o možnostech financování různých aktivit pro mládež. „Myslím si, že je to věc, která se dá s minimálními náklady udělat v podstatě v každém městě,“ míní Jan Burda. Novinkou je i webová stránka www.tabory-vysocina.cz, vytvářená ve spolupráci s krajskou mládežnickou radou.

Jan Burda

Obsahuje nabídku zhruba 150 dětských letních táborů, pořádaných organizacemi na Vysočině, ať už jde o pionýry, tomíky, Royal Rangers, Kolpin-

govu rodinu, Studentský klub Katolického gymnázia Halahoj, ČSOP anebo domy dětí. O stránku je zájem – za první měsíc ji podle Jana Burdy navštívilo téměř dva tisíce lidí.

Také v Boskovicích dbají podle místostarostky města Jaromíry Vítkové na účelné využití volného času dětí. Příkladem budiž žákovský „volnočasový“ film *Parky a lesoparky*, jehož tvůrci popsali místní flóru, faunu a geologické podmínky; zabývali se i historií a pověstmi. V rámci projektu Naděje zase pátrali studenti tamního gymnázia po přeživších obětech holocaustu – rodících židovského původu, rozptýlených po světě. Podařilo se jim vyhledat tři – dva byli uvítáni na radnici, třetího navštívili v USA. Stranou jejich pozornosti nezůstává ani ekologie; pustili mj. i do projektu podporovaného Evropskou unií a zaměřeného na biodopady.

Celistvý přístup k využití volného času dětí o letních prázdninách razí v Orlové. Tamní *Prázdninový maratón* je souborem akcí nabízených mládeži. Jejich katalog míří v červnu do škol, letáky do schránek, plakáty na vylepovací plochy, informace do novin. Stačí si vybrat. „Rodiče pak dobře vědí, kde jejich děti o prázdninách jsou,“ poznamenal vedoucí Střediska volného času Orlová František Buba. Seminář NSZM také ukázal, jak řeší problém sociálně slabších dětí v Moravské Třebové, jak funguje dětský parlament ve Vsetíně a přiblížil i projekt sdružení Duha *Pokec u stolů*, spočívající v besedách mládeže se známými osobnostmi.

Závěr semináře náležel ČRD M. Jak předeslal její předseda Pavel Trantina, Rada je jedinou reprezentativní „střežou“ dětských a mládežnických sdružení, která čítá 97 členských spolků respektive přes 200 000 individuálních členů. A právě Bambiriáda je podle něj jedním z prostředků, jak činnost ČRD M představit a upozornit na význam mimoškolní výchovy. „Za sedm ročníků si Bambiriáda získala určitou prestiž, renomé a stala se pravidelnou akcí,“ podotkl Pavel Trantina.

Upozornil také, že z 26 měst, kde se letos Bambiriáda uskuteční, jich 11 patří do Národní sítě zdravých měst ČR. Zajímavá informace směrem k regionům se týkala doprovodného programu Bambiriády, *Ceny Přístav*. Předseda ČRD M Pavel Trantina ČRD M při ní uděluje symbolické ocenění dobrovolným i profesionálním zástupcům veřejné správy na místní i oblastní úrovni za významnou podporu mimoškolní činnosti a za zásadní přispění k ní. Těmi, kdo mohou laureáty Ceny Přístav navrhnout, jsou přitom pouze dětská a mládežnická sdružení; uzávěrka návrhů je 15. dubna.

Další informace o Bambiriádě lze nalézt na internetové adrese www.bambiriada.cz.

Pavel Trantina

Jiří Majer

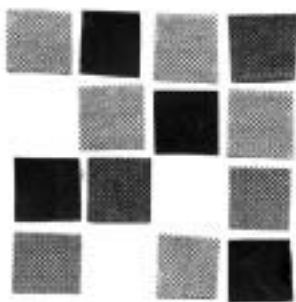
Foto autor a Roman Málek

Popelčin střevíček

Konečně zase v Milovicích raší nová tráva, jupí! Víím, že to znamená dvě věci: Klub dobré zprávy už bude mnohem méně často trávit pondělky v klubovně a z malých výtvarníků upatlaných od barev, lepidla, papírmaše se stane pořádně hlučná banda na té naší milované travnaté ploše...

Druhá věc je jistá, náš věrný, asi desetihlavý „zimní“ hlouček se téměř zdvojnásobí. Jakkpak by ne! Lze snad být nudícím se dítětem a odolat? Veselá skupina kluků a holčiček střídavě sedí v kruhu, běhá, soutěží a huláká přitom, až se jedna ze dvou dospělých osob (to jako já) trochu s obavami rozhlíží po okolních domech. Drnčí už tabulky skel v oknech, nebo se mi to jen zdá?

představujeme

Á jáje, po půlhodině se opravdu otevírá jedno okno a tmavovlasá obyvatelka bytu se z něj vyklání. Tak dobrá, myslím si, jsem za ten rámus zodpovědná, půjdu se omluvit. Ačkoliv je tu veliký prostor, opravdu už nás má někdo po krk. Jdu blíž, abych nemusela křičet. Nemýlila jsem se. Vidím, že také ona žena čeká, až přijdu k ní. Uf, uf. V duchu už hledám místo, kam naše stádečko odvedeme, aby neobtěžovalo spoluobčany. Nadechnu se, ale rozkurázená paní je rychlejší: „Tak vás tady každý týden pozorují!“ Vykloní se ještě víc, abych jí lépe slyšela (stále ještě v chůzi zkracuji naši vzdálenost): „Moc se mi to líbí, co tady s těma děckama děláte, jak se jim věnujete!“ Slova omluv mi zamrzají na rtech. Jsem vyvedena z konceptu. „Aha. To jsme rádi... Děkujeme, ..ehm, neobtěžuje vás křik?“, soukám ze sebe poněkud koktavě. Teď už vidím zblízka její široký úsměv. „Ale kdepák! Moc se mi líbí, co s těma

Medailonek Klubu dobré zprávy

děťma tady děláte, chtěla jsem vám to už kolikrát říct!“

Ha, tak tentokrát se katastrofický scénář nekona, oddechnu si. Vracím se a srdce mám docela lehké. Trochu jinýma očima se dívám, jak děti házejí „horký brambor“. Jde vlastně jen o obyčejný balónek, který se nesmí ani chytit, ani spadnout na zem. A vida: vždyť to není zase tak strašný řev. Jen takový nadšený vzrušený jásot...

U chodníku se zastavuje paní s kočárkem a starší holčičkou. Děvčátko se svitem v očích pozoruje novou hru a cosi šušká mamince. Víím, co bude následovat. Tahle maminka však povzbuzuje dcerku, aby se šla zeptat sama.

„Můžu si s vámi taky hrát?“, odhazuje nakonec ostych ta malá. „To víš, že jo!“, vítá ji Lenka úsměvem (druhá dospělá osoba, která tu kočíruje provoz). A je to, ani to nebolelo. Možná, že tahle děvenka už nikdy nepříjde, protože není místní a její maminka šla s ní a s miminkem v kočárku pouze na dlouhou procházku po Milovicích. Možná se její maminka zalekne, až uslyší některé naše „Slovičko“, které obsahuje krátké

srozumitelné poselství Bible (jsme přece křesťané a netajíme se tím). Kdoví? Teď si však se zápallem hraje s ostatními a nikdo by neřekl, že se ještě před pár minutami neznali.

Možná však, že se z ní stane, jak my velcí ve svém slangu říkáme, „věrná klubačka“.

Stráví s námi kousek času každého týdne svého života, dozví se, proč se jmenujeme Klub dobré zprávy, (že Bůh miluje každého člověka i dítě tak, že dal svého Syna, Pána Ježíše Krista, aby každý, kdo v něj věří, nezahynul pro své viny, ale měl věčný život – viz Bible, Jan 3,16) vyrobí spousty věcí, věčiček, obrázků a dárků, zahraje si stovky her v tělocvičně, v klubovně i pod širokou oblohou, možná s námi bude jezdit na výlety a tábory... – a pěkně nám proto přiroste k srdci. Přesto víme, že přijde chvíle (bude jí v tu dobu nějakých třináct, čtrnáct let), kdy Klubu dobré zprávy definitivně odroste. Jako dětským střevíčkům. Ještě snad s námi zahraje „novým mrňatům“ loutkové divadlo s našimi parádními velkými loutkami a adios, už se budeme potkávat leda náhodně na ulici. Anebo nám jednou přijde ukázat fotky ze své svatby? (Už jsme nějaké viděli...)

Marně budeme opět přemýšlet, jak zvětšit náš klub, tak jako Popelčin střevíček k obutí odrostlé noze. Nepodaří se to. Můžeme se už jen modlit (a také to budeme dělat), aby ta „naše Káťa“ byla šťastná a šla dál životem po správné cestě.

Ale no tak, sentimentalitu stranou! Táhle u chodníku vá-

havě přešlapuje ostríhaný klučina a pozoruje funici a ječící skupinu dětí... Vždyť už zase raší ta báječně zelená nová tráva!

*Veronika Kmetová,
vedoucí občanského sdružení
Klub dobré zprávy,
sekce Milovice
foto archiv sdružení*

Klub dobré zprávy

Adresa:
Alešova 938,
289 22 Lysá nad Labem

E-mail: os.kdz@tiscali.cz

Plno dobrých zpráv

Jakou dobrou zprávu a komu Váš klub přináší?

Občanské sdružení Klub dobré zprávy (KDZ) jsme založili s touhou pomoci dětem a mladým lidem dobře vyplnit jejich volný čas a také získat dobré životní postoje. Lysá je přibližně devítitisícové město a dětí je tu mnoho. Tak jako všude, některé dělají spoustu smysluplných činností a jiné se bezcílně potulují. My, pracovníci klubu, se snažíme pomoci dětem ve všestranném rozvoji – mají příležitost si protáhnout tělo při různých sportovních hrách včetně orientačního běhu, společně poznáváme přírodu a jiné zajímavosti, vyrábíme dárky pro druhé, hrajeme divadlo s velkými maňásky a objevujeme poklady ukryté v Bibli. Tato kniha je plná dobrých zpráv o tom, že nás Ježíš má rád a že má plán pro naše životy. Také se z ní učíme, jak se chovat k druhým lidem. Víte jak? Přece tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám (Matoušovo evangelium, 7 kapitola, 12 verš). Takže přinášíme dobrou zprávu – Evangelium (o Ježíši Kristu) nejen dětem přihlášeným do klubu, ale i jejich kamarádům a rodičům.

Kdy se začal psát „životopis“ Vašeho sdružení – a jak pokračoval?

Klub dobré zprávy již není žádné miminko, protože se narodil v roce 1993 v Milovicích. Daří se

Na slovíčko s Marikou Benešovou, vedoucí občanského sdružení Klub dobré zprávy, sekce Lysá nad Labem

mu dobře a roste. V roce 2003 se klub rozděluje na dvě sekce – Milovice a Lysou nad Labem. A jak to bylo v Lysé? Je slunečná zářijová sobota roku 2003 a městské hřiště v Lysé nad Labem se zaplňuje dospěláky. Stavíme stanoviště – kousek od polní kuchyně ze dřeva, kde jsou vystaveny informace o KDZ, je soutěž ve stavění stanů, opodál čeká na zájemce sekera a kotel čaje, pod kterým je třeba zatopit nasekaným dřívím. Také si můžete vyzkoušet znalost přírody a orientační běh. Přichází asi patnáct dětí. Doufali jsme, že jich bude víc, ale i tak odcházíme z první – náborové akce lyské sekce KDZ spokojeni.

Jaký je o členství v Klubu dobré zprávy zájem? Kolik máte nyní členů?

Od začátku naší činnosti nebylo lehké děti zaujmout.

Milovická sekce prošla takovými vlnami různých věkových skupin dětí. Během její trináctileté činnosti docházelo i k dělení sekce na dvě věkové skupiny, které se scházely nezávisle na sobě s naprosto odlišnou činností. Jakmile vylezlo první jarní sluníčko a klub začal vycházet z klubovny, zájem dětí vzrůstal a vrcholil každý rok na letním padesátičlenném táboře. Pak opět postupně upadal, až zůstali jen ti věrní.

V Lysé nad Labem hodně pomohlo k přiblížení se dětem získání klubovny v suterénu jedné mateřské školky na sídlišti. A za dva a půl roku existence lyské sekce KDZ jsme se poznali asi se sedmdesáti dětmi. Některé chodí na schůzky často, jiné vidáme jen sporadicky. Setkali jsme se i s tím, že některé děti mají klub od rodičů či prarodičů zakázaný, protože se na něm mluví o Bohu.

Nelpíme striktně na členství dětí v KDZ, a tak se stává, že na pravidelnou schůzku přijde pět dětí a na pořádanou akci např. 25 dětí i s několika rodiči. Současný stav Klubu dobré zprávy je 19 členů.

Co konkrétně děláte?

Na pravidelných schůzkách jednou týdně na dvě hodiny si povídáme o Bohu, zpíváme, hrajeme hry, malujeme, vyrábíme různé předměty, hrajeme divadlo s velkými maňásky,

učíme se nové tábornické dovednosti, poznáváme přírodu a okolí, po sportovní stránce se připravujeme na závody v orientačním běhu, navštěvujeme tělocvičnu, zimní stadion, plavecký bazén a další. Vlastně se učíme společně žít v kolektivu (naslouchat jeden druhému) a v přátelství překonáváme překážky. Kromě pravidelných schůzek jsme začali na sídlišti pořádát „Odpoledne s KDZ“ – jedno nedělní odpoledne v měsíci, plné her, opékání buřtů a vyučování z Bible. Zhruba jednou za tři měsíce pořádáme přespávání větších děvčat (12-16 let) – společně si uvaříme, zazpíváme a povídáme o tom, co nás zajímá. Poslední přespávání bylo zaměřeno na oblast vztahů mezi chlapci a dívkami. Několikrát do roka realizujeme podobný program pro děti i v blízké vesnici Staré Lysé.

Co zajímavého chystáte pro své členy letos?

Mezi výjimečné akce patří každoroční „Seznámení s orientačním během“ – závod v lese pro děti

i dospělé. Loni v létě jsme opustili klasický letní tábor a pro rodiče z města a okolí jsme připravili i tři týdenní turnusy příměstského tábora. Tábor se setkal s dobrými ohlasy dětí i jejich rodičů, a tak připravujeme na letošní srpen jeho druhý ročník. Letos se také chceme poprvé zúčastnit Bambiriády v Nymburce.

Máte nějaké spřátelené sdružení, spolek s nímž rádi spolupracujete?

Jedná se o organizaci Royal Rangers v ČR, kterou celorepublikově vede Petr Walach.

Chtěla byste na závěr něco doplnit?

Snažíme se být takovou jednou velkou rodinou a naplňovat potřeby dětí, popřípadě jejich rodičů, a to nejde bez lásky k dětem a práci, kterou vedoucí konají.

Připravil -maj-

Přijďte se podívat!
Bambiriáda ve dnech 25. – 28. května 2006
ve dvaceti šesti městech po celé republice.
Kde je blízko vás?
Informace najdete na www.bambiriada.cz

Hledání jara

Letos v celé republice opět vypukne akce pro všechny přátele a příznivce přírody (tedy dospělé, rodiny, dětské kolektivy,...), kteří mají chuť vyrazit do terénu a všimnout si dějů kolem sebe. Celostátní akce Hledání jara proběhne o víkendu 8. – 9. dubna 2005 a tentokrát budeme sledovat tyto projevy, kterými se prokáže, zda jaro v našich zemích již je či není.

Jaro se pozná, když:

- kvete modřín
- nikde není sníh nebo led
- na kupkách jsou vidět mravenci

Výsledky „jarního pátrání“ se opět posílají na adresu Sdružení Mladých ochránců přírody ČSOP, poštovní příhrádka 447, 111 21 Praha 1 nebo CDM@smop.cz a když pozorovatelé připiší své jméno, pošleme vám na závěr celé akce stručné vyhodnocení. A jestli u nás jaro druhý dubnový víkend opravdu bylo, se budeme průběžně dovídat na internetových stránkách www.smop.cz, kde bude konečné vyhodnocení zveřejněno již 5. 5. 2006.

Sledujete rádi přírodu přímo v terénu? Těšíte se na jaro? Kolik poznáte druhů mravenců? Půjдете s námi hledat jaro?

Michal Kulík,

Sdružení Mladých ochránců přírody ČSOP

Poznámka: Pokud chcete k této akci získat i propagační letáček, ozvěte se nám nebo si jej stáhněte přímo z našich stránek. A nezapomeňte hledat jaro!

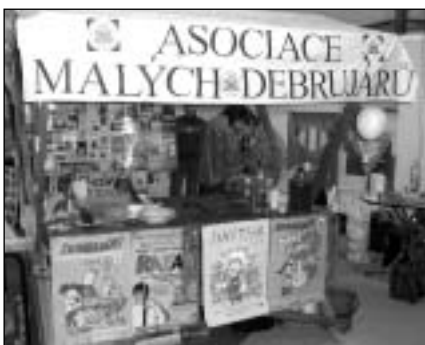
Venoušku, je to moc hezký, že máš rád přírodu. To ale neznamená, že mi budeš tahat domů každý zvířátko, který někde potkáš!

Kresba Dušan Grombiřík

Francouzští debujáři z regionu Ile-de-France mají nový barevný zpravodaj, jak o tom informovala Marie Šmídová z ústředí Asociace malých debujárů ČR. Bulletin se jmenuje *L'Antibrouillard* a nedávno se v něm objevil mj. článek týkající se kontaktů francouzských a českých debujárů; nechyběla ani zmínka o Bambiriádě.

Služební cesta do České republiky

Čtyři dny v České republice u příležitosti výročního valného shromáždění Malých debujárů mi umožnily lépe poznat naše místní partnery: Asociaci malých debujárů.

Jakkoli jsou rozmanité experimenty krok za krokem správně předváděny, čeští Malí debujáři vykazují ve vztahu k jejich francouzským kolegům pár odlišností. Podstata jejich aktivity totiž spočívá v cílých klubech dobrovolné nauky, aktivních odpoledne, po skončení školy. Žádné vědecké stáže nebo debujářské městečko, kdepak. Jejich síť se zkrátka organizuje odlišně od naší, poněvadž je vytvářena takřka výlučně dobrovolníky (národní asociace čítá jen tři zaměstnance, regionální asociace žádného), jejichž průměrný věk je 50-55 let. Kdo by jim zabránil zúčastnit se schůzky, když pro ně znamená svátek!

Jedním z pilířů jejich činnosti jsou mezinárodní vztahy a velmi žádané jsou dvou- nebo mnohostranné výměny. V tomto rámci jsou francouzští Malí debujáři jejich přednostními partnery, zvláště AFPD z Ile-de-France a Bretaně. Existuje mimo jiné také dohoda o partnerství mezi APDIDF a Malými debujáři z oblasti jižních a západních Čech, v současné době se obnovuje.

Budete-li mít tu možnost, ne-

mohu vám než poradit, abyste se s nimi setkali, k čemuž skýtá příležitost Bambiriáda (26. – 28. května, obdoba našeho festivalu), celostátní setkání českých Malých debujárů (v Muzeu hlavního města Prahy v půli května) nebo během jejich pobytu ve Francii.

*Lucie Beckdelievre
(Zdroj: L'Antibrouillard č. 4/2006, volný překlad -maj-)
Ilustrační foto Jiří Majer*

Skauti z Moravy v Saúdské Arábii

Pět vysokoškoláků se na konci zkuškového období vypravilo do Saúdské Arábie. Od 2. do 10. února se účastní skautského setkání Peace 2006, které uspořádala Světová federace muslimských skautů. Hlavní myšlenkou setkání pod heslem „Together for Peace“ je světový mír. Tisíce účastníků jsou především z arabských zemí, Evropanů je jen několik desítek. Akce je určena výhradně mužům ve věku 16 – 25 let.

Pětice českých skautů v jednotných krojích Araby zaujala. Oslovují je také arabská média, která věnují celé skautské události značnou pozornost. „Všichni se tu s námi kamarádí, protože Ev-

ropanů tu moc nenajdete. Jsme tu pro ně zřejmě trochu exotičtí,“ vzkázal ze Saúdské Arábie Jan Řezáč a dodal: „Podle mě je tohle nejdůležitější skautská událost letošního roku. S organizátory úzce spolupracuje saúdská vláda, její předseda přijel setkání slavnostně zahájit. Cílem akce je připomenout muslimským mladým mužům a dalším hostům základní hodnoty islámu – vzájemné porozumění a partnerství navzdory národnostním a náboženským rozdílům. Organizátoři jsou přesvědčení, že skrze mladé lidi a skauty vede cesta ke světovému míru.“

Mezi nejzajímavější zážitky čtyř Brňanů a jednoho frydecko-místeckého skauta patří dojení velbloude, setkání s guvernérem východního regionu a s ministrem školství, vyhlídkový let helikoptérou saúdského námořnictva, putování pouští na velbloudech. Pětice se zúčastnila také diskuse s reportérem saúdské televize Chanell 2 na téma Postavení islámu a skautingu ve světě a jejich vliv na světový mír. Cílem setkání je „šířit kulturu míru mezi světovou mládeží a posilovat přátelství mezi národy bez ohledu na náboženské rozdíly“.

Věra Voňavková

Ledová Praha stále žádanější

Těch, kteří vědí, že mohou využít pololetní prázdniny k důkladné prohlídce hlavního města a jeho pamětihodností díky akci pořádané sdružením Pionýr a Nadací Dětem 3. tisíciletí, nazvané Ledová Praha, rok od roku přibývá. Hlavní ozdobou celého víkendů byl tradiční koncert Děti dětem, který se uskutečnil v největším sále Kongresového centra Praha v sobotu 4. února 2006.

Děti dětem 2006. Čas rozšířeného víkendů s pololetními prázdninami letos již posedmé otevřel školákům brány muzeí, památkových objektů a dalších lákadel (včetně bobové dráhy či žižkovské televizní věže). A tak jste mohli ve dnech 3. – 5. února 2006 v hlavním městě potkávat ve zvýšené míře kolektivy ze základních škol, dětských domovů, domů dětí a mládeže, občanských sdružení, ale i rodiny s dětmi. Podobně, jako se nabalují sněhové koule do stále větších tvarů, přibývá příznivců *Ledové Prahy*. Ti, kteří jednou okusili, rádi za rok přijíždějí poznávat krásy metropole na Vltavě znovu a k nim se „nabalují“ další zájemci.

Předem se přihlásilo 96 kolektivů s téměř 3 000 dětmi. Pro 1 900 z nich organizátoři ze sdružení Pionýr a Nadace Dětem 3. ti-

síciletí zajistili ubytování v sedmi pražských školách. Z dalších míst zaměřily do Prahy děti na jednodenní výlet. Například základní škola z Frýdlantu v Čechách vypravila hned čtyři autobusy! Akce se účastní také jedenáct dětských domovů. K pravidelným návštěvníkům patří Dětský domov a speciální škola z Krompachu.

O dva roky delší tradici než *Ledová Praha* mají benefiční koncerty *Děti dětem*. Ten letošní se uskutečnil v největším sále Kongresového centra Praha v sobotu 4. února. Koncert *Děti dětem* je vyvrcholením otevřené kulturně-

-umělecké soutěže sdružení Pionýr – *Pionýrský Sedmikvítek*. Soutěže se každoročně účastní kolem 10 000 dětí. A tak je jasné, že ze sedmi kulturních oblastí (hudba, divadlo, tanec, Dětská porta, Pro-Rock, Rukodělná činnost a výtvarné práce, Clona – film, foto a folklórní tanec) je opravdu z čeho vybírat. Rozhodování o tom, kdo se na pódiu Kongresového centra objeví, bývá někdy velmi obtížné.

Nevím, co bylo pro účinkující obtížnější – zda velké pódium či skutečnost, že v sále sedí na 1 700 diváků. Nicméně musím konstatovat, že všichni ze 160 kluků a děvčat, kteří se v sobotu večer na prknech, která znamenají svět, vystřídali, si počínali skutečně bravurně. S přehledem zvládali odpovědi na otázky moderátorky Šárky Kubelkové. „Nerozhodila“ je ani skutečnost, že v hledišti neseděli jen jejich vrstevníci, ale také velmi vzácní hosté – premiér vlády ČR Jiří Paroubek; ministryně školství, mládeže a tělovýchovy, Petra Buzková; zástupce pojišťovny Generali Petr Hájek či generální ředitel Kongresového centra Praha Michal Kárník.

Součástí večera bylo slavnostní předávání putovních pohárů předsedy vlády ČR. Na rok se jejich držitelé stali: Pionýrská skupina Brodek u Prostějova, SOU a SOŠ Ruská Děčín, 1. SZUŠ Kopřivnice, Sdružení pro volný čas DEMARO Plzeň a Taneční klub KMIT Orlová. Ceny převzali také vítězové soutěže „Víme si rady“ (týkající se bezpečnosti) organizované Pionýrem a pojišťovnou Generali. Absolutní vítězství v podobě jízdního kola si z pódia odvážela třináctiletá Klára Dobošová z Habartova na Karlovarsku.

Číslně je možné vyjádřit, že bylo rozdáno přes 8 000 vstupenek opravňujících k volnému či zvýhodněnému vstupu. Kolik však přinesly poznání a zážitků lze změřit jen těžko.

Radka Páleníková
Foto autorka

Čeští skauti na olympiádě v Torinu

Na letošní olympiádě v italském Turíně pracovalo téměř 40 000 dobrovolníků, mezi nimi i 22 českých skautů. Výprava českých skautů pomáhala v dobrovolnických uniformách již před dvěma lety na olympijských hrách v Aténách. Vzhledem k tomu, že se tato výprava setkala s velkým ohlasem a podporou nejen ve skautských řadách, byla výprava do Turína již jen logickým pokračováním zajímavého a atraktivního projektu.

Přípravy začali již začátkem loňského roku. Do projektu se zpočátku přihlásilo 45 lidí z celé republiky.

Olomouc reprezentovali Karel a Zuzka Tomečkovi z 19. střediska Velký Týnec, 3. oddílu Doloplazy. Během roku proběhla další setkání, díky kterým vykristalizovala konečná skupina 22 lidí, kteří se 7. února vydali vstříc olympiádě.

Pět z nás bylo ubytováno ve skautských rodinách v Turíně, zbytek měl díky místním skautům zajištěno ubytování přímo v klášteře v historické části Pinerola. Pinerolo bylo strategické místo. Cesta do Turína vlakem trvala 45 minut. Z Pinerola také vyjížděli každou půlhodinu autobusy do horských středisek.

Naše curlingová parta byla pracovně zařazena do sekce Transport, což obnášelo především práci kolem vjezdových bran a parkovišť. Pracovali jsme na dvě směny. Ranní nastupovala v 7:00 a po 14:00 předávala štafetu odpolední směně, která z areálu odcházela mezi posledními někdy až o půlnoci. Mezi naše každodenní činnosti patřil rozvoz a svoz věcí z vjezdových bran, k čemuž jsme měli k dispozici auto. Přes den jsme se na branách střídali s vysloužilými alpskými myslivci, což byla v našem areálu největší skupina dobrovolníků. „Alpini“, jak se jim říkalo, byli povětšinou veselí staříci a užili jsme si s nimi spoustu legrace. Nejlepší bylo, že mluvili pouze piemontskou itaštinou.

Nebyli to však to jen Alpini, s kým se anglicky moc poklábovat nedalo. Často jsme potkávali zahraniční novináře, kteří nám téměř s pláčem říkali: „I am sorry, I speak only english,“ a ptali se na cestu. K opačným extrémům docházelo, pokud po nás chtěl radu čistokrevný Ital.

Během směny jsme mohli zajít na oběd či večeri skládající se převážně z těstovin. Jídlo po zbytek dne jsme zajišťovali z vlastních zdrojů. Díky sponzorskému trvanlivému pečivu jsme se bez italského bílého pečiva obešli po poměrně dlouhou dobu.

Volný čas jsme se snažili využívat naplno. Nejčastěji jsme jezdili na jiná sportoviště fandit našim sportovcům. Hokejisty jsme přišli povzbudit na zápas s Kanadou, české skandování z úst dobrovolníků mohl slyšet Jakub Janda, Aleš Valenta, naši sjezdaři, ale především čeští reprezentanti v běhu na lyžích. Mezi nepopsatelné zážitky patří účast na zlatém úspěchu Katky Neumannové.

Třetí týden se přehoupl do své druhé poloviny a ještě jedna podstatná věc nám ale stále scházela. Více než čtrnáct dní jsme pracovali okolo haly, v níž

se odehrával nám nepříliš známý sport, a stále nám nebylo umožněno zahrát si doopravdy curling.

A už je to tady. Po návratu z Prigelata z již zmiňovaného závodu na 30 km žen nám ranní měna sděluje, že tréninková dráha je nám dnes přístupná. Semifinálové utkání v hokeji jde stranou a my plní zvědavosti a nadšení v rychlosti nazouváme na skluznou nohu teflonovou podrážku, vybíráme koště a hurá na led. Vybrat si ten správný kámen, zakleknout do odrazových bloků, odraz. V tu chvíli si uvědomuji, že koště neslouží pouze k metení ledu, ale také jako opora pro „vhozovače“... Hra nás zaujala natolik, až nás z haly v pozdním odpoledni musel vyhnat její správce.

Poslední den nás čeká už jen loučení a noční cesta zpátky do Čech. S hlasitým *Ciao a Arrivederci* se loučíme s Pinerolem, Turínem, Itálií a olympiádou, jež zůstane dlouho zapsaná v našich srdcích.

Karel Tomeček,
Junák, 3. oddíl Doloplazy

Evropské peníze na aktivity mládeže jsou ohroženy

Program „Mládež“, jak jej známe nyní (viz www.youth.cz), končí letošním rokem a měl by být nahrazen novým programem „Mládež v akci“. Jeho cíli budou: podpora aktivního občanství, rozvoj solidarity mezi mladými lidmi, podpora aktivit mládeže a evropské spolupráce v politice vůči mládeži. Nový program je ambicióznější ve svém rozsahu – pokrývá více typů i druhů aktivit a zahrnuje více zemí než dosud.

Seznámit se s ním můžete na <http://europa.eu.int>.

Příprava nového programu procházela doposud standardním legislativním procesem v institucích EU. Nyní však programu hrozí, že jeho záměry nebudou moci být naplněny kvůli malému množství peněz. Důvodem jsou škrty v rozpočtovém rámci Evropské unie na léta 2007-13, ke kterým došlo na jednání Evropské rady v prosinci 2005.

Současný program „Mládež“ má roční rozpočet zhruba 700 miliónů Euro. Pro nový program „Mládež v akci“ navrhla Evropská komise, kvůli jeho rozšíření, každoroční rozpočet ve výši 915 miliónů Euro. Evropský parlament tuto částku navrhl ještě navýšit, a sice na 1,128 miliardy Euro. Avšak podle informací po prosincových škrtech, navrhla Evropská rada snížení částky o 34%, tedy na 604 miliónů Euro ročně. To je ještě méně než dosud, navíc v situaci, kdy by se měl program rozšířit o nové aktivity a státy!

Rada sdružení dětí a mládeže v České republice získává pro své zajímavé a užitečné projekty z programu Mládež výraznou podporu. Má díky ní možnost přijímat zahraniční dobrovolníky a vysílat své ven na zkušenou, uskutečňovat dvou a vícestranné výměny, dělat něco užitečného pro společnost kolem nich. To vše je teď v sázce.

Co proti tomu můžeme udělat?

Evropský parlament se snaží zvýšit rozpočet v oblasti 3b – Občanství, kam program „Mládež v akci“ spadá. Bude se na něm muset shodnout se zástupci národních vlád – Evropskou radou – a Evropskou komisí. Evropské fórum mládeže se již obrátilo dopisem na zastoupení jednotlivých členských zemí EU a na poslance

Evropského parlamentu. Podobné aktivity činí i národní rady mládeže včetně ČRD. Ta oslovila české europoslance a europoslankyně se žádostí o podporu navýšení financí. Kontaktujte je také a podpořte snahu o lepší financování aktivit mládeže! E-mailové adresy europoslanců ráda poskytne kancelář ČRD, nebo je najdete na webu www.europarl.eu.

Pavel Trantina

ze zahraničí

Dobrovolnictvo ako výhoda uchádzača o zamestnanie

Napriek tomu, že personalisti dobrovoľnícku prácu pri výberoch zohľadňujú len málo, z diskusie vyplynulo, že v prípade, ak bude ponúkaná správnu formou, má šancu stať sa relevantným mäkkým kritériom. Ako riešenie opýtaní personalisti navrhujú niekoľko konkrétnych opatrení. Podľa nich je dôležité, aby mladí ľudia neuvádzali v životopisoch dobrovoľnícku činnosť ako záujmovú činnosť, aby uvádzali konkrétnu náplň dobrovoľníckej práce, ktorú uchádzač vykonával a aby počas personálneho pohovoru vždy uviedli, ako dobrovoľnícka práca konkrétne prispela k rozvoju ich zručnosti a osobnosti.

Ak sa pokúsime zhrnúť výsledky výskumu realizovaného medzi personalistami komerčných spoločností, skúsenosti z dobrovoľníctva môžu pomôcť pri získavaní zručností, schopností, vlastností, ktoré sú pre výkon práce dôležité a ktoré opožujú za silné stránky dobrovoľníkov. Dobrovoľníctvo podľa nich pomáha u uchádzačov rozvíjať najmä komunikačné zručnosti, zodpovednosť, empatiu, ľudskosť, otvorenosť voči iným ľuďom, zrelší prístup k životu, k práci, vnímanie širšieho spoločenského kontextu, organizačné schopnosti, schopnosť tímovej práce, schopnosti

vhodné pre prácu v integrovaných spoločnostiach a schopnosť riadiť a správne využívať svoj čas. Naopak za slabé stránky dobrovoľníkov, ktoré by im mohli pri pohovore a neskôr pri výkone práce prekážať, uškodiť, považujú personalisti predovšetkým slabú motiváciu pracovať v komerčnej oblasti, orientáciu na ľudí, nie na výkon, slabú sebareprezentáciu a prílišnú skromnosť a nižšiu mieru asertivity. V porovnaní so silnými stránkami uvádzali respondenti menej slabých stránok. Ak si celkovo porovnáme, čo očakávajú personalisti od ideálneho absolventa a čo vyplynulo z prieskumov medzi dobrovoľníkmi samotnými, jako hodnotia oni svoje schopnosti, zručnosti, to čo nadobudli počas svojej dobrovoľníckej praxe, tak zisťujeme, že uchádzač o prácu, ktorý v minulosti pracoval, respektíve ešte pracuje ako dobrovoľník vo veľkej miere spĺňa požiadavky personalistov. To, čo chýba u personalistov, je uvedenie si, akú majú dobrovoľníci hodnotu, a u dobrovoľníkov uvedenie si toho, že tú hodnotu majú a musia ju vedieť „predať“.

Výsledkom našich zistení sú dva základné výstupy. Na jednej strane sa musíme snažiť presnejšie definovať pojem dobrovoľníctvo, aby sa zlepšila jeho predajnosť a mohli sa stretnúť požiadavky komerčného sektora a schopnosti našich ľudí. Vo všeobecnosti to znamená, že je potrebné objasňovať pojem dobrovoľníctvo a odlišovať od pojmov charita, filantropia, sponzoring atď a zdôrazňovať, že sa vykonáva nielen ako sopntánna aktivita jednotlivcov, ale predovšetkým ako organizovaná činnosť. Na strane druhej je potrebné pri samotnom pohovore uisťovať personalistov, že uchádzač o zamestnanie, ktorý je dobrovoľníkom, túto činnosť nebude vykonávať na úkor zamestnania. Musíme sa snažiť predísť negatívam, ktoré personalisti očakávajú.

Je v záujme nás všetkých, aby sme zvyšovali povedomie o tom, že dobrovoľnícke organizácie robia zmysluplnú činnosť, a ešte pri tej zmysluplnej činnosti ich pracovníci získavajú schopnosti a skúsenosti, s ktorými sa môžu veľmi efektívne uplatniť na trhu práce.

*Eva Rosiková (YMCA)
(Ze sborníku konferencie „Mladí ľudia a dobrovoľníctvo na miestnej a regionálnej úrovni“, vydaného Radou mládeže Slovenska v ríjnu 2005. Redakčne kráteno.)*

Generali pojišťovna a.s. – Internetová komunikace

Elektronická komunikace se stává stále populárnější a žádanější. Je proto pochopitelné, že i Generali Pojišťovna a.s. pracuje na nové tváři a vysoké funkčnosti svých webových stránek. Novou podobu jsme představili už 16. května 2005 a dále ji zdokonalujeme i v roce letošním.

V čem jsou webové stránky pojišťovny Generali nové?

Predevším v tom, že pracují s větším prostorem pro upoutávky na sezónní nabídky nebo nové produkty. Že to byl správný krok potvrzuje i skutečnost, že od té doby se návštěvnost stránek zdvojnásobila, což odpovídá trendu zvyšování podílu elektronické komunikace se zákazníky. Jak vysvětluje vedoucí marketingu pojišťovny Generali Ing. Renata Werliková: „K novému designu a uspořádání stránek jsme přistoupili proto, aby se naši klienti dostali rychleji ke všem informacím, které je zajímají.“

Že se záměr daří, potvrzují i první čísla. Tak například počet uzavřených pojistek v sekci

on-line cestovní pojištění činil za rok 2005 bezmála devět tisíc, což je třikrát více než v roce 2004. Tím ale inovace nekončí. Do budoucna se počítá s větším využitím internetu pro zjišťování požadavků a spokojenosti zákazníků.

Kdo zavítá na internetovou adresu www.generali.cz, najde zde informace o společnosti, jejím hospodaření, o nabídce produktů a služeb. Dozví se, jak postupovat při škodní události, kam se obrátit a kdo může pomoci. Jako velice praktická a návštěvníky (klienty) využívaná se ukazuje možnost kontaktovat naše pracovníky a zeptat se na vše, co je zajímavé.

Pro přístup k produktovým informacím stačí vybrat příslušný druh pojištění z nabídky na titulní straně, pokud dá návštěvník webu přednost poskytnutí informací osobně nebo telefonicky, využije odkazu Kontakty na horní liště. Tím to ale nekončí. Dále může využít také elektronické pošty, a to buď prostřednictvím

náš partner

on-line formuláře Napište nám nebo běžnou cestou. Chce-li nás kontaktovat písemně, nabídka Formuláře obsahuje dokumenty, které stačí vyplnit a zaslat poštou. Ovšem pozor, pro otevírání formulářů ve formátu *.pdf potřebujete aplikaci Acrobat Reader, která je ostatně volně stažitelná z internetu.

Přejete-li si sjednat pojištění na dálku, můžete tímto způsobem uzavřít cestovní pojištění – s využitím aplikace on-line pojištění, popřípadě i přes mobilní telefon formou sms nebo přes wap. Tyto novinky nesou označení SMS Tour a WAP Tour.

SMS Tour umožňuje zájemci o cestovní pojištění zaslání jednoduché textové zprávy se základními osobními údaji a údaji o své cestě. Poté obdrží zpět sms, která obsahuje číslo pojištění, pojistné období, výši pojistného, číslo účtu pro zaplacení pojistného, variabilní symbol platby a název a telefonní číslo na asistenční službu.

WAP Tour je obdobou on-line pojištění, které je možno sjednat přes internet. V tomto případě prostřednictvím mobilního telefonu a služby WAP. Prostřednictvím aktivovaného wap systému v mobilním telefonu je možno se připojit na stránky wap.saturn.cz a prostřednictvím této aplikace si sjednat cestovní pojištění bez potřeby mít počítač.

Jestliže v minulém století zazněla památná věta Jára Cimrmana: „Budoucnost patří aluminu“, dnes by tento gigant lidského myšlení jistě dodal: „a internetu!“ V Generali Pojišťovně a.s. si toho jsme vědomi.

-dk-

Upozornit na osud části nemovitého majetku – dědictví po bývalém Socialistickém svazu mládeže (SSM) má výstava nazvaná *S dřevomorkou* na startu. Jde o výmluvnou kolekci velkoformátových fotografií zachycujících stav objektů, které po různých peripetích nedávno připadly několika dětským a mládežnickým sdružením. Vernisáž výstavy, pořádané Českou radou dětí a mládeže (ČRDM) ve spolupráci s Kanceláří Poslanecké sněmovny, se uskutečnila 13. ledna 2006 v atriu sněmovny. Nad expozicí, vystavenou ve sněmovně do 9. dubna, převzali záštitu poslankyně Michaela Šojdrová (KDU-ČSL) a její kolegové Petr Bratský (ODS) a Josef Smýkal (ČSSD).

Dobrovolnictví má mnoho podob – a jednou z nich je i program GLEN, založený na spolupráci mezi německou ASA Programm a partnerskými organizacemi ze sedmi nových členských zemí EU, Českou republiku nevyjímaje. Partnerem za ČR je INEX-SDA, členské sdružení ČRDM. Program GLEN nabízí mladým lidem získat zkušenost v dobrovolnických misích v různých částech světa. Se vzpomínkou na svoji

indickou anabázi se v rozhovoru Evy Hejzlarové nazvané *Neklesat na mysl* podělila se čtenáři Archy Lenka Vojtová.

„Snažíme se pomoci dětem ve všestranném rozvoji – mají příležitost protáhnout si tělo při různých sportovních hrách včetně orientačního běhu, společně poznáváme přírodu a jiné zajímavosti, vyrábíme dárky pro druhé, hrajeme divadlo s velkými maňásky a objevujeme poklady ukryté v Bibli,“ říká vedoucí občanského sdružení Klub dobré zprávy Marika Benešová. Archa přináší medailonek právě zmíněného členského sdružení ČRDM z Lysé nad Labem.

„Myslím, že každá organizace, která se zabývá výchovou a prací s mládeží, je velice důležitá. Již proto, že pečeme o naši budoucnost,“ míní předseda vlády Jiří Paroubek. Funkce ČRDM je podle něj specifická v tom, že Rada zastřešuje celou řadu těchto organizací v České republice. Rozhovor s premiérem Dětská sdružení – alternativa k nudě si můžete přečíst uvnitř čísla.

Jedna z tváří dobrovolnické činnosti: Čeští skauti na olympiádě v Turíně. V tomto italském městě pracovalo v době zimních sportovních svátků na 40 000 dobrovolníků, mezi nimi i 22 skautů a skautek z České republiky. „Naše curlingová parta byla pracovně zařazena do sekce Transport, což obnášelo především práci kolem ujezdových bran a parkovišť,“ upřesňuje ve svém reportážním příspěvku Karel Tomeček ze 3. oddílu Junáka Doloplazy. Čeští skauti ve svých volných chvílích nejčastěji jezdili fandit našim sportovcům.

Volný čas dětí se stal koncem února tématem semináře „zdravých měst“. V zasedacím sále ministerstva školství se sešlo pět desítek účastníků z různých míst naší republiky, kteří měli možnost se dozvědět nejen základní informace o dané problematice, ale také seznámit se s inspirativními příklady z praxe v „terénu“. Mezi ně patřila i celorepubliková akce ČRDM „Bambiriáda“.

